

zou verdienen als zijn vrouw. 'Hiermede werd genoeg genomen. Thans vraagt hij salarisverhoging. Het Bestuur besluit *niet* op dit verzoek in te gaan'.

Eén van de belangrijkste zorgen van Waterink is het instituut rendabel maken, of in ieder geval, geen groot verlies te laten lijden. Naamsbekendheid is dus gewenst. Zo moedigt hij zijn bestuursleden aan de aandacht op het instituut te vestigen, 'opdat het meer en meer bekendheid verkrijge en in een behoefte mag voorzien'. Om de bekendheid van het instituut nog verder te vergroten houdt Waterink enkele dagen na de opening een radio-lezing en merkt hierover op dat dit een 'zeer uitstekend propaganda-middel is geweest voor het bekend worden van de zaak'. Langzamerhand komt ook het contact met meer officiële instanties (kinderpolitie, medici en de Vereniging 'Kinderzorg') op gang en Waterink vertelt dat er zelfs een aanvraag is gekomen uit Indië. Realistisch als hij is meldt hij deze zaken niet om eens extra optimistisch te doen maar om zijn medebestuurders op de hoogte te houden.

Hoewel Waterink bijzonder verheugd was wanneer ouders met een kind – in dit geval is het beter om te zeggen met een jongen, want in de eerste drie jaar aan het Valeriusplein konden alleen jongens worden opgenomen – naar het instituut kwamen, bleken er ook grenzen te zijn aan deze blijheid getuige het geval Joost S. Zo viel in de bestuursvergadering van 15 oktober 1931 het volgende te beluisteren: 'zonder dat we het gezocht hadden en ook zonder dat we het van te voren verwacht hadden, dat de patient zoo lang zou blijven, is ook Joost S. bij ons. Dat wil dus zeggen, dat we dezen zomer geregeld twee blijvende patienten hebben gehad, en dat we, indien we Joost S. zouden wenschen te behouden, we er dezen winter zelfs drie zouden hebben. Het feit echter dat Joost S. er veel te veel arbeid geeft aan het uitermate kleine personeel, is oorzaak dat ik eenige weken bezig ben hem geamoveerd (verwijderd/JB) te krijgen'. Niet iedereen kon dus behandeld worden!

Uit de jaarverslagen uit deze tijd valt op te maken dat de pedologie als wetenschap nog maar in de kinderschoenen stond. Zo moet in een aantal gevallen worden toegegeven